Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 183 889 van 15 maart 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 augustus 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel *9ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 oktober 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DONCK, die *loco* advocaat T. HALSBERGHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Armeense nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.
Op 6 december 2012 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in. Op 22 februari 2013 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij. Op 27 maart 2013

tekent de verzoekende partij beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 21 juni 2013 met nummer 105 577 weigert de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

Op 28 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Op 1 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Op 22 april 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 29 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 20 december 2013 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

Op 4 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 23 juni 2014 dient de verzoekende partij voor de derde keer een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

Op 7 augustus 2014 neemt de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die op 28 september 2014 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 23.06.2014 bij onze diensten werd ingediend door :
G.(…), N.(…) (R.R.: (…))
Bij DVZ ook gekend als M.(…), N.(…)
Nationaliteit: Armenië
Geboren te A.(…) op 22.04.1965
Adres: (…)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):
Artikel 9ter – § 3 5° – van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.
Op 04.03.2014 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 20.12.2013. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten

aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 20.12.2013 (zie bevestiging arts dd.06.08.2014 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 04.03.2014 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).

Betrokkene heeft reeds een bijlage 13sexies ontvangen, betekend op 13.11.2013."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9*ter* en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar enig middel als volgt:

"*De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van haar wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond ervan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvSt. 17 januari 2007, nr. 166.860; RvSt. 7 december 2001, nr 101.624, RvV 5 juni 2009, nr 28.348).*

III.1.1.Volgens verweerster zou het onderhavig verzoek van verzoekster onontvankelijk zijn en motiveert haar beslissing onder verwijzing naar art. 9ter - § 3, 5° Vr.W. 15.12.1980.
Verweerster onderwerpt de aanvraag van verzoekster op het vlak van ontvankelijkheid aangaande de actuele gezondheidstoestand van verzoekster aan de bepalingen art. 9ter - § 3, 5° Vr.W. 15.12.1980 en doet haar besluiten de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren aangezien verzoeker zich opnieuw zou beroepen op de aandoeningen waaraan zij lijdt, en dat verweerster 04.03.2013 omtrent deze aandoeningen reeds een beslissing heeft genomen.

De arts-adviseur vermeldt op 06.08.2014 echter niet om welke aandoeningen dit gaat, zodat niet kan worden nagegaan of zij wel degelijk heeft vastgesteld dat verzoekster thans exact dezelfde elementen zou inroepen, zodat verweerster in geen geval zich kan beroepen op het advies van 06.08.2014 om toepassing te maken van art. 9ter - § 3, 5° Vr.W. 15.12.1980.

III.1.2.Ten overvloede kan tevens worden verwezen naar het feit dat verzoekster thans ook lijdt aan een slaapstoornis wat een element betreft dat bij haar eerdere medisch regularisatieverzoek niet werd vastgesteld zodat er in elk geval ook sprake is van een 'nieuw element'.
Om alle redenen voormeld is de bestreden beslissing wegens dit motiveringsgebrek in elk geval niet wettig gemotiveerd en dient dan ook te worden vernietigd."

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het enig middel van de verzoekende partij:

"*De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster d.d. 20 december 2013 een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.*

Op 28 februari 2014 stelde de ambtenaar-geneesheer een advies op dat onder meer luidt als volgt: (…)

Verzoekster diende vervolgens op 23 juni 2014 een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarbij zij een standaard medisch getuigschrift voegde, opgesteld door dr. G. Beckers op 26.05.2014. Bij nazicht van het dossier blijkt dat hierin werd gesteld dat verzoekster lijdt aan paranoïde psychose met hallucinatie, slaapstoornis, onrust, paniekaanval en psychosomatische klachten. Ook in de aanvraag van 20 december 2013 werd ingeroepen dat verzoekster zou lijden aan een paranoïde psychose. Immers in het standaard medisch getuigschrift van 3 december 2013, ingediend bij de aanvraag van 20 december 2013, werd evenzeer gesteld dat zij zou lijden aan paranoïde psychose met hallucinatie en paniekaanvallen en psychosomatische klachten.

Uit het administratief dossier blijkt derhalve dat de aandoening van verzoekster, zijnde paranoïde psychose niet verschilt van de aandoening beschreven in het medisch attest gevoegd bij de 9ter aanvraag van 20.12.2013, waarvoor de verwerende partij inderdaad reeds op 4 maart 2014 een beslissing heeft genomen. Het feit dat in het standaard medisch getuigschrift 'slaapstoornissen' werd toegevoegd als symptoom van de aandoening die zelf op zich niet gewijzigd is, belet dit de verwerende partij geenszins een beslissing te nemen op grond van artikel 9ter §3, 5° van de vreemdelingenwet.

Verzoekster toont geen enkele wetsbepaling aan waaruit zou voortvloeien dat de ambtenaar-geneesheer, indien de bestreden beslissing genomen wordt op basis van artikel 9ter §3, 5° van de vreemdelingenwet, nogmaals dienen uiteen te zetten om welke aandoening het gaat, nu er in casu duidelijk gemotiveerd werd op grond waarvan de aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekster weerlegt met haar betoog niet dat het gaat om dezelfde aandoening zoals voorzien in artikel 9ter §3, 5° van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond."

2.1.3. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 9*ter*, §3, 5°, van de Vreemdelingenwet. Er wordt verder gewezen op het advies van de ambtenaar-geneesheer van 6 augustus 2014 waarin hij stelt dat de aandoening beschreven in het standaard medische attest, dat werd gevoegd bij de aanvraag van 20 december 2013, exact dezelfde aandoening is zoals beschreven in het standaard medische attest dat bij de huidige aanvraag werd gevoegd.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "*verder*" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "*het waarom*" of "*uitleg*" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.1. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 9*ter*, §3, 5°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk: (…)
5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling. (…)"

In casu werd de aanvraag onontvankelijk verklaard omdat de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk.

In het advies van de ambtenaar-geneesheer van 6 augustus 2014, dat integraal deel uitmaakt van de bestreden beslissing, stelt deze als volgt:

"*U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag d.d. 20.12.2013 en d.d. 23.06.2014 te vergelijken.*
Betrokkene legt in haar aanvraag d.d. 23.06.2014 een standaard medisch getuigschrift voor opgesteld door dr. G. B.(…) op 26.05.2014. Uit dit medisch getuigschrift blijkt dat de aandoening van betrokkene zoals hier beschreven in wezen niet verschilt van de aandoening beschreven in het medisch attest gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 20.12.2013 waarvoor DVZ op 04.03.2014 reeds een beslissing heeft genomen. Het gaat om exact dezelfde aandoening".

Artikel 9*ter*, § 3, 5°, van de Vreemdelingenwet stelt dat de gemachtigde van de minister de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaart "*wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling."* Deze bewoordingen zijn duidelijk en behoeven geen interpretatie. Deze wetsbepaling geeft duidelijk aan dat de bij de aanvragen ingeroepen elementen met elkaar dienen te worden vergeleken, waarbij de aanvraag onontvankelijk dient te worden verklaard indien deze elementen dezelfde zijn. De wetgever heeft aldus willen verhinderen dat aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen tot in het oneindige worden ingediend, laat staan dat ze zouden worden ingediend als een verdoken beroep tegen reeds definitief in het rechtsverkeer aanwezige administratieve rechtshandelingen.

De verzoekende partij stelt dat in het advies van de ambtenaar-geneesheer niet wordt vermeld over welke exacte aandoening het gaat waardoor de verzoekende partij niet zeker is dat de ambtenaar-geneesheer wel degelijk heeft vastgesteld dat het over de dezelfde aandoening gaat als de aandoening die al eerder werd beoordeeld door de verwerende partij.

Door louter te stellen dat de ambtenaar-geneesheer niet de exacte aandoening vermeldt, weerlegt de verzoekende partij geenszins dat deze aandoening al eerder beoordeeld is geweest en dat haar aanvraag onontvankelijk dient verklaard te worden op basis van reeds ingeroepen elementen. Bovendien stelt de verzoekende partij in haar aanvraag van 23 juni 2014 dat zij lijdt aan een 'paranoïde psychose'. In het advies van de ambtenaar-geneesheer van 28 februari 2014, omtrent de aanvraag van 20 december 2013, wordt een beoordeling gemaakt van een 'paranoïde psychose'. Dit advies luidt immers als volgt:

"*Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 20,12.2013.*
Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) d.d. 3.12.2013 blijkt dat betrokkene lijdt aan paranoïde psychose. Deze problematiek houdt, ook zonder behandeling, geen onmiddellijk gevaar in voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene. Het betreft hier geen kritieke gezondheidstoestand en evenmin een zeer vergevorderd stadium van ziekte. De aangehaalde psychologische toestand van betrokkene wordt trouwens nergens bevestigd door beschermingsmaatregelen, noch door overtuigende onderzoeken of specialistische verslagen. Er is evenmin nood aan hospitalisatie met permanent medisch toezicht. Derhalve moet vastgesteld worden dat het medische dossier, zoals het voorligt, momenteel niet aantoont dat er een risico bestaat voor een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen zouden zijn in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft.

Uit de voorliggende attesten blijkt dan ook geenszins een tegenaanwijzing voor terugkeer naar het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel"

De verzoekende partij stelt verder dat er sprake is van een nieuw element, namelijk een slaapstoornis. In het standaard medische getuigschrift van 26 mei 2014 wordt de diagnose echter als volgt beschreven: "*paranoïde psychose met hallucinaties, slaapstoornis, onrust, paniekaanval (…)*". *In het standaard medisch getuigschrift van 3 december 2013 wordt de volgende diagnose opgenomen: "Paranoïde psychose met hallucinatie en wurgingsgevoel. (…). Nachtelijke agitatie met paniekaanvallen en psychosomatische klachten*". De omstandigheid dat in het recente standaard medische getuigschrift symptomen van de paranoïde psychose worden toegevoegd, met name een slaapstoornis, doet geen afbreuk aan de omstandigheid dat deze aandoening reeds werd ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag. Er anders over oordelen zou de aanvrager de mogelijkheid geven om *ad infinitum* nieuwe aanvragen op grond van dezelfde ziekte(s) in te dienen, hetgeen duidelijk niet strookt met het bepaalde in artikel 9*ter*, § 3, 5°, van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij kan bijgevolg niet worden gevolgd dat de slaapstoornis beschouwd moet worden als een nieuw element.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. K. VERKIMPEN,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
K. VERKIMPEN	M. RYCKASEYS